

NS Nyhedsbrev

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1132

24.11.2024 (135)

A. V. Schaerffenberg

Den hvide races ubesungne helte

Del 5

Eoin O'Duffy

Den hvide mands kamp for overlevelse i Det Tredje Rige var det 20. århundredes største præstation. Men den samme kamp i Irland blev husket mindre godt. Det irske folk er, ligesom alle andre ariske nationaliteter, vores races blodsbrødre og -søstre. Jøderne skelner ikke mellem dem og resten af verdens ikke-jøder og betragter alle sådanne potentielle ofre som blot så mange "goyim", et udtryk for lav foragt for ikke-jøder, der betyder "dumt kvæg". Som sådan var irerne ikke mindre immune over for jødisk perfiditet end tyskerne, der fandt deres racemæssige frelser i Adolf Hitler. Derfor så de bedste elementer i Irland også på hans ideologi som det sværd, hvormed deres

Eoin O'Duffy

land kunne reddes fra en fælles trussel, der truede hele menneskeheden.

Rødderne til den moderne gæliske racebevægelse voksede ud af uroen og skuffelsen over den irske fristat, det sydlige Irlands republik, der opstod i 1920'erne efter en delvis sejr over udenlandske besættelsesstyrker; det nordlige Irland forblev (og er stadig) på britiske hænder. Men den Dublin-stat, der blev resultatet, var gennemsyret af korruption og den kollektive uansvarlighed, som kendetegner alle demokratier. De irske patrioters offer blev spildt mellem liberale og konservative, der skændtes og svindlede, mens de håbløst svælgede i en verdensomspændende depression. Ud af denne demokratiske heksebryg af politiske skandaler og økonomisk elendighed steg marxismens stinkende lugt for første gang op over Irland. Den tidligere nationalistiske og heroiske irske republikanske hær blev inficeret af dette illegitime afkom af det liberale demokrati, mens det åbenlyst bolsjevikiske Revolutionary Workers' Party hængte sine røde klude med hammer og segl op i gaderne i det triste Dublin.

Veteraner fra opstandene i 1916 og 1920'erne for at befri Irland blev tævet af kommunistiske bander eller råbt ned af flokke af hysteriske marxister, som åbenlyst betragtede det lille Irland som blot et springbræt for deres rådne verdensrevolution. Det samme mønster af national undergravning, som udviklede sig i alle de andre europæiske stater, havde spredt sig til de britiske øer og blev begået af den samme hob af internationale jøder. Veteranerne slog sig sammen for at beskytte sig selv i Army Comrades Association. Costello, en moderne historiker om nutidens Irland, beskrev det på denne måde: *Der opstod en spontan bevægelse i dette land for at beskytte folkets rettigheder og friheder. Denne særlige bevægelse, spontan som den var, var ikke på nogen måde organiseret, konstrueret eller fremmet af noget politisk parti eller af nogen politikere. A.C.A. opstod spontant, fordi regeringen, hvis pligt det var at beskytte borgernes rettigheder, forsømte deres pligt, fordi de mente, at det var i deres egen interesse, at de skulle overse den hooliganisme, der foregik i alle dele af landet."*

Den kommunistiske reaktion var voldsom, men de liberale myndigheder, der selv var forvirrede over den venstreorienterede virus, tilbød ingen hjælp til de mænd, der havde gjort deres irske fristat mulig. Så de desperate A.C.A.-medlemmer kiggede på Tysklands nyligt sejrende stormtropper som et eksempel på selvforsvar, og den 8. april 1933 blev blåskjortebevægelsen født i Dublin. Med Adolf Hitlers brunskjortede S.A. som forbillede repræsenterede de irske tropper de yngre (i ånd såvel som krop), mest radikale elementer i A.C.A. Nu havde veteranerne en knytnæve at slå tilbage med. Antikommunisternes ytringsfrihed blev øjeb-

likkeligt genoprettet, og i stedet for at patrioterne blev ofre for de røde bøller, fik marxisterne pludselig blod på tanden. Farven blå blev valgt for at symbolisere et forenet Irland, symboliseret ved det blå hav, der omgav hele landet.

Blueshirts vælger deres leder

I juni valgte blåskjorterne enstemmigt Eoin O'Duffy til at lede dem. Han var den sidste ærlige mand i regeringen, og hans afskedigelse af de demokratiske politikere, som hadede ham, fordi de ikke kunne bestikke ham, forårsagede en landsdækkende skandale. I en alder af 41 år var den robuste, lyshårede O'Duffy chef for det nationale politi og general i civilgarden. Med Maurice Mannings ord, en moderne historiker om blåskjorterne: *O'Duffy havde været en stærk og meget uafhængig politikommissær. Han havde flair for publicity og havde ofte været i overskrifterne i 1920'erne. Han var ekstremt velkendt i hele landet. Han var et ledende medlem af National Athletic and Cycling Association og var leder af det meget succesfulde irske hold ved De Olympiske Lege i 1932. Han havde været en succesfuld, flamboyant kommandant under uafhængighedskrigen og var endt som viceskabschef og en nær fortrolig af general Michael Collins (som ledte oprøret). Han blev udnævnt til politikommissær i 1922 og var stabschef for hæren i en periode efter mytteriet i 1924. Som et resultat var han meget kendt og syntes at være i en position med betydelig uafhængig styrke."*

På det tidspunkt, hvor han blev udnævnt til blåskjorte, var O'Duffy den mest berømte person i Irland. "Han havde ry for at være en energisk og kompetent organisator". O'Duffys "blufærdige, venlige personlighed gjorde ham til en figur i landet, der kunne konkurrere med de Valera". Den 20. juli 1933, på et møde i A.C.A. på Hibernian Hotel i Dublin, blev O'Duffy enstemmigt valgt som leder af organisationen.

O'Duffy forvandlede straks blåskjorterne til sin nyoprettede nationalgardes højre arm. Dens erklærede formål var at forsvare "nationale interesser og social kultur" og "udslette alle klasseforskelle. At fremme genforeningen af Irland. At modsætte sig kommunisme og fremmed kontrol og indflydelse i nationale anliggender. At lede den irske ungdom i en bevægelse af konstruktiv national handling og fremme og opretholde social orden. At fremme dannelsen af koordinerede nationale organisationer af arbejdsgivere og arbejdstagere, som med hjælp fra retslige domstole effektivt vil forhindre strejker og lockouts og enstemmigt bilægge industrielle uoverensstemmelser." Medlemskab var ikke længere begrænset til veteraner, men

åbent for "alle borgere af irsk fødsel eller afstamning"; som Manning skrev, "de eneste personer, der var udelukket under denne overskrift, ville være jøder". O'Duffy erklærede, at "Hitler var den største mand, Tyskland nogensinde har haft" og lovede, at de irske blåskjorter, ligesom Førerens brunskjorter, "vil slå tilbage med vores races ånd" mod den fælles jødiske fjende.

O'Duffys kombination af dynamisk lederskab og blåskjorte-ideologi resulterede i en folkelig eksplosion med landsdækkende accept. Som Manning skriver. *Virkningen af denne nye bevægelse var øjeblikkelig og dramatisk. I løbet af få måneder havde den medlemmer og afdelinger i alle dele af staten. Intet lignende var set før.*" Kun tre dage efter O'Duffys udnævnelse steg Blåskjorternes medlemstal med 5.000 nye tilhængere. Alligevel gjorde Nationalgarden i en offentliggjort artikel, der beskrev dens mål, alt for at afskrække clubbister eller andre, der ikke var dybt seriøse omkring bevægelsen: *Nationalgarden er ikke afhængig af overtalelse, men af kamp. Den er organiseret til kamp, og den vil have medlemmer, der ikke viger tilbage for kamp, hvis synet af beredskab kan skræmme et angreb væk.*" Men sådanne appeller til de bedste og hårdeste elementer i det irske folk gik ikke uhørt hen. *Sideløbende med denne type artikler,*" skriver Manning, *voksede og spredtes brugen af den blå skjorte, og snart var den et almindeligt syn i alle dele af landet.*"

Støtten kom i høj grad fra landmænd, fabriksarbejdere, studerende og selvfølgelig veteraner, som alle udgjorde det irske folks menneskelige fundament. Landets store tænkere var heller ikke udeladt af Nationalgarden. Tidlige tilhængere var James Hogan, professor i historie ved University College, Cork, og professor Michael Tierney, rektor for Dublins University College. *Yeats (William Butler Yeats, den store og berømte digter) - i hjertet en højreorienteret mand - var så betaget af ham (O'Duffy), at han skrev en marchsang til blåskjorterne.*" Frastødt af den endemiske korruption af demokratiet og vrede over truslen fra marxismen sluttede de sig til nationalgarden i så stort et antal, at der var 30.000 blåskjorter ved udgangen af 1933. Inden udgangen af det følgende år havde O'Duffy over 120.000 tilhængere. I et land af Irlands størrelse repræsenterede dette en sand massebevægelse.

Marchen mod Dublin

Den største enkeltstående demonstration af styrke fandt sted den 13. august 1934. På det tidspunkt havde mange tusinde mennesker allerede deltaget i nationalgardens demonstrationer over hele Irland. Men til marchen mod Dublin samledes

ikke mindre end 20.000 blåskjorter fra hele landet. Deres formål var dog ikke at udfordre myndighederne, men at afholde en ceremoni for faldne veteraner fra uafhængighedskrigen. Marchen var kun lige startet, da den allerede var mere end en halv kilometer lang. *Ubehageligt bevidst om, hvordan Mussolini var blevet til Il Duce, mistænkte regeringen O'Duffy for at have lyst til at blive hængende, når han nåede så langt som til regeringsbygningerne. Derfor genoplivede den loven om offentlig sikkerhed fra 1931. S-divisionen (politi bevæbnet med maskingeværer og håndgranater) blev oprettet, militærdomstolen genoplivet og paraden forbudt."*

O'Duffys fredelige hensigter var åbenlyse, men hans demonstration var al den undskyldning, de liberal-konservative politikere havde brug for til at forbyde bevægelsen. Han skiftede simpelthen navn til Young Ireland, som næsten øjeblikkeligt blev forbudt, men lige så hurtigt genopstod som League of Youth. Til sidst, efter endnu et forsøg fra etablisementets side på at opløse bevægelsen ved domstolene, opstod den som United Ireland Party, Fine Gael. Titlen blev valgt ud fra et udtryk, der dukkede op på det irske racekonvent, der blev afholdt i Paris i 1923. Alle blåskjorters organisation blev opretholdt gennem disse navneskift, mens den demokratiske regering manøvrerede for at kriminalisere O'Duffys tilhængere. De Valera meddelte det irske senat, Dail: *Vi vil ikke tillade folk at parade i uniform. Det er helt sikkert. Når det kommer til det stadie, mener vi, at det er kommet til et farligt stadie, og det er regeringens pligt at gribe ind. Regeringen vil bruge alle de kræfter, den har til rådighed, for at forhindre det. "*

O'Duffys udtalelse var et skarpt svar: *Vi er et lovligt organ. Den kjole, vi bærer, er lovlig. Det er næsten utroligt, at en regering kan være så forblændet af had til deres politiske modstandere, at den forbyder en organisation, hvis aktiviteter kan undersøges til bunds, og hvis mål er ærlige og gode, mens den tillader, at to kommunistiske hovedkvarterer forbliver åbne i Dublin, og at alle former for kommunistisk aktivitet kan foregå i hele landet. Der er intet ulovligt ved Blue-0shirts, og intet forbud eller bekendtgørelse kan gøre det ulovligt at bære en!"*

På trods af regeringens hykleriske forsøg på at forbyde Fine Gael, voksede den næsten over natten til at blive den næststørste politiske organisation i Irland. Systemets åbenlyse og hysteriske forsøg på at kriminalisere den eneste bevægelse, der gav håb til Irland, skabte et bevidst skift i folkestemningen. Selv de ellers ærlige personer, som ikke var helt enige i de blå skjorters idealer, blev forfærdede over de Valeras åbenlyse tyranni. Manning skriver: *Dannelsen af dette parti - og i hvert fald den måde, det blev dannet på - skyldtes i høj grad regeringens beslutning om at forbyde nationalgarden. Det begyndte at se ud, som om regeringen havde*

forregnet sig alvorligt med sin beslutning om at forbyde blåskjorterne, for i stedet for at svække O'Duffy, stod han nu i spidsen for et samlet oppositionsparti, og i stedet for at knuse hans bevægelse, havde den nu en ny og styrket position som en del af en meget større organisation."

Mens Fine Gaels kandidater blev lovligt valgt til Dail, lagde liberal-konservative politikere deres "fundamentale uenigheder" med kommunistiske bøller til side for at gøre fælles sag mod blåskjorterne. Uden provokation ransagede og lukkede politiet United Ireland Partys hovedkvarter i Dublin, netop som et Fine Gael-medlem blev bortført fra sit hjem og banket ihjel af røde I.R.A.-folk. Hugh O'Reilly, den første blåskjorte-martyr, døde på 18-årsdagen for Mussolinis march mod Rom, den 29. oktober. Den følgende sommer åbnede S-politiet ild mod ubevæbnede blåskjorter og dræbte en 18-årig kammerat. Manning skriver: *Specialpolitikets handling med at skyde på folkemængden blev senere skarpt kritiseret af Mr. Justice Hanna fra High Court, som beskrev dem som 'et udhæng på den respektable organisation' (The Civic Guard). Skyderiet i Cork vakte en enorm forargelse blandt de blå skjorter i hele landet. Den døde mands unge alder, hele hændelsens dramatiske karakter og den overdrevne og vilkårlige måde, politiet havde reageret på, var alt sammen med til at løfte blåskjorternes vrede op på et nyt niveau. Byen og O'Duffys tale ved graven havde alle elementer af et følelsesmæssigt råb til blåskjorterne om at intensivere deres modstand."*

Under en usædvanlig voldsom kamp, der brød ud ved et U.I.P.-møde i Tralee, eksploderede bomber, biler gik op i flammer, og O'Duffy selv fik et grimt sår af en rød, der svingede med en hammer. Men blåskjorterne gav langt mere, end de fik, da de begyndte at banke marxisterne ind og ud af I.R.A. mod en velfortjent udryddelse. En indikation af Fine Gaels voksende popularitet blandt de irske masser viste sig under det nationale valg, da partiet vandt andenpladsen i sit allerførste senatsvalg. I løbet af 1935 marcherede blåskjorterne fra succes til succes på trods af alt, hvad systemet og kommunisterne kunne kaste efter dem, indtil deres fremskridt begyndte at tiltrække sig opmærksomhed uden for Irlands grænser. Den 19. august fik O'Duffy besøg af Terje Ballsrud, lederen af den norske fascisme, og den 15. december repræsenterede blåskjorterne Irland ved den internationale fascistkongres i Montreaux i Schweiz sammen med kammerater fra Italien, Frankrig, Spanien, Portugal, Østrig, Belgien, Holland, Danmark, Norge, Litauen, Grækenland, Rumænien og Schweiz. Manning skriver, at O'Duffy "betragtede sit valg til arbejdskomiteen på den internationale fascistkongres som en stor ære."

De blå skjorter forbudt

Med voksende prestige både hjemme og i udlandet syntes O'Duffy og hans legioner af tilhængere bestemt til at opnå den ultimative magt i Irland. Men ved et udendørs møde i Westport fik blåskjortebevægelsen en brat ende. Som Manning fortæller det: *En dobbelt afspærring af politi omringede platformen, og to lastbiler med militær i krigsudstyr var stationeret uden for politibarakken. Andre grupper af politifolk afviste alle dem, der var iført blå skjorter. I O'Duffys fravær var Fitzgeraldenney hovedtaler, og han nærmede sig platformen i spidsen for et optog på over 60 ryttere (med blå skjorter). Mødet gik i gang, og efter cirka en halv time gled O'Duffy ind i udkanten af mængden, hvor han straks blev omringet af politiet. Et håndgemæng fulgte, og han blev reddet af en gruppe af sine tilhængere og båret i skulderhøjde op på platformen, hvor han begyndte at tale. Han havde ikke færdiggjort sin første sætning, da han blev arresteret af politiinspektøren, som klatrede op på platformen efter ham. Omgivet af en stor politistyrke blev O'Duffy bragt til politiets kaserne og anbragt under streng bevogtning. I mellemtiden fortsatte mødet i et sandt kaos. En byge af flasker og sten væltede ned over platformen, og de resterende talere kunne ikke høres i den øredøvende larm. Inden mødet sluttede, blev to fremtrædende O'Duffy-tilhængere arresteret for at bære blå skjorter og sat i forvaring sammen med deres leder."*

Politioprøret i Westport var mordet på ytringsfriheden i Irland. De Valeras kriminalisering af Fine Gael var blevet til virkelighed. Bare det at være blåskjorte var ulovligt, og enhver, der på nogen måde forsøgte at udtrykke en blåskjorte-mening, blev arresteret. Under et sådant ubarmhjertigt tyranni blev bogstaveligt talt tusindvis af U.I.P.-officerer og -tilhængere, selv sympatisører uden tilknytning til organisationen, taget i forvaring. Anklagerne mod disse tilhængere var heller ikke af mindre karakter. Kommandant Ned Cronin, O'Duffys næstkommanderende, blev anklaget for oprør. Efter måneder i fængsel blev han fundet ikke-skyldig, men sigtet igen, denne gang for "medlemskab af en ulovlig organisation". Dommeren informerede retten om, at hvis Cronin offentligt fordømte blåskjorterne, ville alle anklager mod ham blive frafaldet. Uden et øjeblik tøven valgte kommandanten fængsel. O'Duffy blev tilbageholdt under en række absurde anklager, som selv de mest hævngherrige anklagere ikke kunne få til at holde. Men da han blev løsladt, fandt han ud af, at United Ireland Party i realiteten var blevet halshugget, at dets ledere stadig sad i fængsel, og at deres juridiske status var reduceret til "medlemmer af en kriminel organisation", som man kunne blive idømt fængselsstraf for at have tilknytning til. Tyranniet, der maskerede sig som et dem-

okrati, havde afsløret sig selv, men bevægelsen kunne ikke længere overleve som et offentligt fænomen, og dens tilhængere nægtede at følge de virkelige forbrydere i I.R.A. ved at blive undergrundsterrorister.

"Vi tog til Spanien"

Historien om blåskjorterne kunne være endt med anholdelserne i Westport, men i juli 1936 mødtes en repræsentant for general Francisco Franco i al hemmelighed med O'Duffy i Dublin. Franco ville vide, om Fine Gael-lederen ville være interesseret i at rejse et kontingent af kammerater til at bekæmpe kommunisterne i den spanske borgerkrig. O'Duffy sprang på muligheden. Han trodsede regeringen, appellerede offentligt om støtte og dannede Irish Volunteer Brigade. *Svaret, "sagde han, 'Var så hurtigt, så generøst og så spontant, at jeg kun kan betragte det som et mandat til at gå videre med organiseringen af brigaden.'"* Inden for en uge havde han 5.000 mand under sin kommando. Den følgende uge sluttede yderligere tusind sig til. Alligevel tøvede demokratiet med at gribe ind, for den offentlige mening i det katolske Irland var så overvældende til fordel for den nationalistiske sag i Spanien, at selv den mest anti-blåskjorte politiker var bange for offentligt at kritisere O'Duffs indsats.

Derfor sejlede han til Spanien den 21. september og mødtes kort efter med general Mola, øverstkommanderende for de nationalistiske styrker, og Franco selv, som sammen med den irske leder personligt overværede befrielsen af Alcazar, den heroiske fæstning, der så længe havde holdt stand mod republikanernes belejring. Således inspireret vendte O'Duffy tilbage til Irland med Francos personlige forsikringer om, at træning, forsyninger, uniformer, våben og et skib til at bringe hans blå skjorter til de spanske slagmarker ville blive stillet til hans rådighed. I mellemtiden vedtog regeringen i Dublin en "Foreign Enlistment Act", som forbød Irish Volunteer Brigade. O'Duffy lod sig ikke afskrække og fortsatte som planlagt, men under de ekstra vanskeligheder, det var at arbejde i hemmelighed. De demokratiske myndigheder saboterede hans indsats, når det var muligt, men slappede af, da de fandt ud af, at irske kommunister blev rekrutteret til at slutte sig til de spanske republikanere; hvis de tillod deres elskede marxister at tage til Spanien, mens de forhindrede blåskjorterne i at gøre det samme, måtte de fremstå som de hyklere, de var. Som en sur regeringspolitiker sagde: *Det er næppe sandsynligt, at regeringen vil påberåbe sig Foreign Enlistment Act mod general O'Duffy og hans lystige mænd, da de nok er klar over, at Spanien er det bedst egnede sted for vores irske Don Quixote. Den spanske borgerkrig ville i det mindste have tjent et nyttigt*

formål, hvis den havde gjort det muligt for os at slippe af med nogle af vores vilde mænd af begge sorter."

Således besværet af de til tider indblandende myndigheder, var O'Duffy kun i stand til at overføre 700 af de mere end 6.000 mænd, der søgte om at blive medlem af I.V.B. Efter kun en måneds træning af det spanske militær, blev de sendt til fronten ved Ciempozuelos, hvor de deltog i måneders bitter skyttegravskrig, udsat lige så meget for fjendtlig ild som barske vinterforhold. Men den 13. marts "gik de frivillige over stregen" og indledte en offensiv, der fik marxisterne til at vakle. Men I.V.B.'s tab var også store. Den spanske kampagne var blåskjorternes sidste hurra. Efter at være blevet forbudt i deres eget land, fik de skudt et afskedsskud mod den gamle fjende og helliget den iberiske jord med blodet fra irsk selvopofrelse. Som O'Duffy skrev: *Vores lille enhed spillede ikke, fordi den ikke kunne, en særlig fremtrædende rolle i den spanske borgerkrig, men vi sørgede for, at vores land var repræsenteret i kampen mod verdenskommunismen. Vi er blevet kritiseret, hånet og bagvasket, men sandheden, næstekærligheden og retfærdigheden skal sejre, og tiden vil retfærdiggøre vores motiver. Vi søger ingen ros. Vi gjorde vores pligt. Vi tog til Spanien!"*

Den sidste af de blå skjorter

Da brigaden vendte hjem, var Anden Verdenskrig kun få måneder væk, og Irlands officielle neutralitet gjorde undertrykkelsen af blåskjorterne så meget desto lettere og mere effektiv. Nu måtte alt arbejde, der blev udført på vegne af bevægelsen, nødvendigvis være hemmeligt. Den 3. februar 1939 blev O'Duffy kontaktet af Oscar Pfaus, en tysk agent, som i tilfælde af krig med Irlands gamle ærkefjende, Storbritannien, ønskede at komme i kontakt med irske elementer, der sympatiserede med Det Tredje Rige. O'Duffy blev mellemmand mellem Pfaus og de få skabsnationalister, der var tilbage i I.R.A. Disse forhandlinger var så hemmelige, at stort set intet om deres succes eller mangel på samme har overlevet. Men et mærkeligt spor af krigstidens tysk-irske relationer dukkede op i 1944, da en ubåd blev sænket af britiske flådestyrker midt i Atlanterhavet. Blandt de flydende vragrester lå liget af en officer fra I.R.A.

Samme år svigtede O'Duffys helbred, og efter et liv i dynamisk tjeneste for sin race døde han den 30. november. Han blev 52 år gammel. Selvom blåskjorterne havde eksisteret som organisation i næsten ni år, var hans død et forfærdeligt chok for det irske folk. Folkestemningen var så udbredt og intens, at regeringen følte

sig presset til at give ham den sidste ære i form af en statsbegravelse. Så midt i en racistisk selvmordskrig for at "redde verden fra fascismen" gik tusindvis af mennesker forbi liget af Blåskjorte-lederen med højre arm strakt ud i Hitler-hilsen som en sidste hyldest til Eoin O'Duffy. Den irske ironi ved hans begravelse imponerede den afdøde generals gamle kammerater med den ukuelige kraft i den ideologi, som de havde kæmpet for i trediveerne.

Den nationale enhed og sociale harmoni, som blåskjorterne stræbte efter, blev Irland nægtet i alle de årtier, der fulgte efter deres død. I de sidste 50 år har det irske folk set kløften mellem nord og syd blive et stadigt større sår i deres lands side. Et hav af blod fortsætter med at flyde over landet fra den rædsel, som Belfast er blevet. Frygt og dyb fjendtlighed er arven efter de blå skjorters forvisning. I.R.A.-terrorister fortsætter med at dræbe og lemlæste, mens de liberal-konservative politikere stadig snakker og snakker. I mellemtiden fortvivler et uvurderligt hvidt folk over sine børns fremtid.

Selvom blåskjorterne for længst er borte, er de på ingen måde glemt. Deres blod og deres energi påvirkede det irske landskab og i lige så høj grad den irske racebevidsthed. O'Duffy og hans legioner er ikke kun en del af nationens historie; de er en del af det større billede af den internationale bevægelse for den hvide mands genopstandelse, som blev startet af Adolf Hitler og er fortsat frem til i dag. Men den tid kommer, hvor deres banner igen vil blive løftet op af fortidens støv af nye hænder. Så vil Irland leve igen efter lange år med død. Historiens spøgelser vil blive genfødt, og de blå skjorters sange vil.

NSDAP/AO er verdens største Nationalsocialistisk propagandaleverandør!

Trykte og online tidsskrifter på mange sprog
Hundredvis af bøger på mange sprog
Hundredvis af hjemmesider på mange sprog

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

